

Arrest

nr. 131 385 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2002 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in. Op 12 februari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, bevestigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 27 januari 2006 weigert de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen eveneens de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 11 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 26 juni 2007 is verzoeker veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Op 25 juli 2007 wordt verzoeker voorwaardelijk in vrijheid gesteld en op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 februari 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag. Op 19 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag niet in overweging wordt genomen. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 28 770 van 16 juni 2009 het beroep verwerpt. Tegen het arrest dient verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State die bij beschikking nr. 4799 van 28 juli 2009 het beroep niet toelaatbaar verklaart.

Op 1 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Op 23 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 10 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Na intrekking van de beslissing neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 5 januari 2012 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 22 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn moeder, van Belgische nationaliteit.

Op 8 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 juli 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.01.2014 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)1970

Geboorteplaats: Grozny

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

- vertaling van een attest van het 'Federaal Bureau van Technische Inventaris' dd. 25.12.2013 waaruit blijkt dat de woning van betrokkene door militaire acties werd vernietigd, en dat er geen andere eigendommen op zijn naam geregistreerd staan. Echter, het origineel van dit attest werd niet voorgelegd. Bovendien zegt dit document niets over andere mogelijk bronnen van inkomsten van

betrokkene (uitkeringen, ...). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt een attest van het OCMW te Wervik dd. 08.04.2014 voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 01.06.2012 een leefloon ontvangt.

Aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/ of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient er in de eerste plaats te worden nagegaan of er een privé- en/ of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient men zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niernietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker verblijft sinds 14 jaar in België. Verzoeker is nooit naar zijn land teruggekeerd. De moeder van verzoeker alsmede zijn zus beschikken over de Belgische nationaliteit. Verzoeker woont sinds jaar en dag bij zijn moeder.

Verzoeker wijst erop dat het bestaan van een gezinsleven niet door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt betwist.

De volgende vraag die te worden onderzocht, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/ of familie- en gezinsleven. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

- Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/ of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

- Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoeker beschikt niet over een verblijfsrecht in België waardoor er in casu sprake is van een zogenaamde situatie van eerste toelating. Indien het een situatie betreft van eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel moet er in dit geval volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het familieleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het familie- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een familie- of privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het familie- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst erop dat hij zijn leven dat hij de afgelopen 14 jaar heeft opgebouwd, dient op te geven. Bovendien is de kans zeer reëel dat hij zijn moeder en andere familieleden nooit meer zal terugzien, zo hij zou moeten terugkeren naar Tsjetjenië. Verzoeker dreigt uit zijn vertrouwde omgeving te worden gerukt en overgebracht te worden naar een plaats waarmee hij geen enkele voeling meer heeft.

Verzoeker neemt de zorg van zijn moeder ook op zich. Een onderliggende reden om destijds naar België te komen was te vinden in het feit dat verzoeker de zorg voor zijn moeder op zich wou nemen. Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg ter zake (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, Asylurn and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun (stief-)ouders indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Het is duidelijk dat er in deze hinderpalen voorhanden zijn voor het leiden van een familie- of privéleven elders.

Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.

Verweerster moest weten dat de bestreden beslissing kon raken aan het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Het kwam aan haar toe om een nauwkeurig onderzoek te doen van de situatie en om de belangen af te wegen. Nergens in het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat zij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van partijen. Verweerster onderzocht de zaak niet zo nauwkeurig als mogelijk op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis had of moest hebben op het ogenblik van de beslissing. De vordering is dan ook gegrond.”

2.2 Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” niet. Dit begrip is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33).

Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf blijkt dat verzoeker geen financiële afhankelijkheid t.a.v. zijn moeder heeft aangetoond. Verzoeker legt ook geen andere indicaties van afhankelijkheid voor die wijzen op het bestaan van een gezinsleven tussen hem en zijn moeder. Verzoeker verklaart weliswaar “sinds jaar en dag” bij zijn moeder te wonen en de zorg van zijn moeder op te nemen doch verzoeker laat na de zorg die hij opneemt te verduidelijken en *in concreto* aan te tonen. Het feit dat verzoeker de afgelopen 14 jaar met zijn moeder samenwoont, volstaat niet om de afhankelijkheid van de moeder t.a.v. de zoon of omgekeerd en de reële banden tussen moeder en zoon aan te tonen.

Niettemin, voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn moeder een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een Belg wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen, *quod non in casu*.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied, maar enkel tot gevolg heeft dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker met zijn moeder niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat er onoverkomelijke sociale, economische of culturele hinderpalen bestaan die de voorzetting van verzoekers gezinsleven met zijn moeder in zijn land van herkomst of elders verhinderen.

Verzoeker toont met zijn summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om bij zijn moeder in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

"De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen"(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht.

Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing betekend aan verzoeker volledig stereotiep is. Er blijkt niet uit de beslissing dat de overheden de zorg hebben genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

Verwerende partij stelt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Verwerende partij is in deze niet ernstig. Verwerende partij is op de hoogte dat verzoeker sinds jaar en dag in België verblijft zonder enige verblijfstitel. Ingevolge zijn illegale status kan hij geen aanspraak maken op enige uitkering, mag hij niet werken, ... Verzoeker is dan ook aangewezen op financiële ondersteuning door zijn moeder.

Verzoeker beschikt over geen enkele inkomsten in zijn land van herkomst, verzoeker verwijst naar het attest van het Federaal Bureau voor Technische Inventaris, waaruit blijkt dat de woning van verzoeker werd vernietigd en verzoeker over geen andere eigendommen beschikt. Ten onrechte meent verwerende partij dat er geen afdoende bewijs wordt geleverd van het onvermogen van verzoeker. Verzoeker wordt geconfronteerd met een negatieve bewijsplicht, waaraan hij onmogelijk kan voldoen. Nul est tenu à l'impossible.

Artikel 42,§1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verzoeker dient vast te stellen dat de aanvraag van verzoeker zonder meer wordt afgewezen, daar de moeder van verzoeker geen stabiele of toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen. Verwerende partij mag dit niet automatisch weigeren. Verwerende partij diende vooreerst een behoeftenanalyse te maken van het gezin van verzoeker. Op basis daarvan kon verwerende partij bepalen welke bestaansmiddelen de moeder van verzoeker nodig had om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid. Verwerende partij liet evenwel na dit te doen. De schending van art. 42 Vreemdelingenwet staat dan ook vast."

2.4 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Uit de bespreking van de voorgelegde stukken in de bestreden beslissing, waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, blijkt dat de overwegingen geenszins stereotiep zijn. De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1: Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

§4. [...]

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voor zover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde".

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

De thans bestreden beslissing steunt op twee motieven, met name dat verzoeker aan de hand van de voorgelegde bewijzen niet aantoonde in het verleden financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon. Een tweede motief betreft de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon die over een

leefloon beschikt, dat een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is waardoor het bedrag niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Verzoeker werpt op dat hij “sinds jaar en dag” in België verblijf zonder enige verblijfstitel en bijgevolg financieel aangewezen is op zijn moeder. Bovendien heeft hij een attest voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen inkomsten heeft in zijn land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit de voorgelegde rekeninguittreksels op naam van zijn moeder niet blijkt dat verzoeker in het verleden ten laste was van zijn moeder. Wat het attest van het Federaal Bureau van Technische Inventaris betreft, oordeelt verwerende partij dat hieruit blijkt dat hij geen woning of andere eigendommen heeft in zijn land van herkomst. Anders dan verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift vermeldt het attest niets over andere mogelijke bronnen van inkomsten. Bijkomend merkt verweerder in de beslissing op dat het origineel van het attest niet is voorgelegd.

De Raad benadrukt vooreerst dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De Raad benadrukt ook dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Belgische referentiepersoon. Er kan naar analogie verwezen worden naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). Hierin stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde, bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belg die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze Belg. Nu verzoeker enkel een attest voorlegt waaruit blijkt dat hij geen eigendommen meer heeft in zijn land van herkomst en rekeninguittreksels op naam van zijn moeder, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat het attest niets vermeldt over eventuele andere inkomsten waarvan verzoeker kon leven in zijn land van herkomst voor zijn aankomst in het Rijk en dat de rekeninguittreksels evenmin uitsluitel bieden over de financiële afhankelijkheid in het verleden. In tegenstelling tot verzoekers betoog in zijn verzoekschrift toont het attest niet aan dat hij over geen andere inkomsten beschikt in zijn land van herkomst. Ook het feit dat hij sinds jaar en dag verblijft in België, doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij reeds ten laste van zijn moeder diende te zijn, voor zijn aankomst in het Rijk.

De Raad acht het evenmin kennelijk onredelijk dat de gemachtigde het leefloon beschouwt als een aanvullend bijstandsstelsel waardoor deze inkomsten van de referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen en de Belgische referentiepersoon bijgevolg niet aantoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Dit is het gevolg van een loutere toepassing van de wet, met name artikel 40ter, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist overigens niet dat zijn moeder enkel over een leefloon beschikt.

Gelet op deze vaststellingen heeft verzoeker bijgevolg nagelaten het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van zijn moeder aan te tonen en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* geen verdere “behoefteanalyse” te doen met toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Aangezien er *in casu* geen reden is om een behoefteanalyse

uit te voeren, dient de verwerende partij logischerwijs ook niet naar de wettelijke bepalingen inzake deze analyse te verwijzen nu deze niet aan de orde zijn.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motivering niet afdoende is. Een schending van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 42 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN